

Scénář k rozhlasové reportáži s Petrem Kubešem

Průvodní slovo čtou: Anna Domkařová, Hana Drálová, Lucie Glogarová, Eliška Kotýnková, Filip Orava

Petr Kubeš se narodil na konci druhé světové války, v dubnu 1945. Již od dětství byl silně spjat s říčanskou částí Radošovice a místním Sokolem. Jeho dědeček i maminka byli aktivní sokolové a malého Petra začali zapojovat do sokolské činnosti hned od útlého dětství.

„Tady je moje fotka. Je to fotka ze sletu tuším 1948. Tam jsem s maminkou, se starším bratrem už jako sokolík.“

Zmíněný XI. všesokolský slet byl posledním, který organizovala samostatná obec sokolská. Vzhledem k událostem roku 1948 nastalo pro Sokol období perzekucí až následného zákazu činnosti.

Mladý Petr vnímal, že postupně ze sportu mizí i sokolské hodnoty. Jak sám říká, už to nebyl ten Sokol s velkým S.

„Česká obec sokolská vlastně vznikla na myšlenkách spojení cviků, to znamená spojení tělesných cvičení a duševních. To znamená nějakých společenských aktivit nebo obrody národa.“

„Ten Sokol se změnil, protože tam byli dosazeni prostě na vedení dosazeni lidi, který byli prostě ne tím sokolským duchem posedlí, teda jo. Takže to se změnilo, ale jako ta společnost se tomu nějak přizpůsobila. Vždyť já jsem chodil potom i s nima cvičit. Když se chtělo sportovat, tak se to vlastně jinak dělat nedalo.“

Komunismus zasáhl život Petra Kubeše nejen ve sportu. Jeho vyprávění tak mapuje cesty mladého člověka, který byl tlakem komunistického režimu nucen dělat ústupky a schovávat se například za modrou svazáčkou košili či hodiny strávené na ideologickém školení.

„Ve výzkumném ústavu potravinářského průmyslu ze začátku to bylo dobrý, později ten tlak byl velkej samozřejmě, protože když jsem dělal kandidaturu, tak kandidátní práci museli udělat jenom vybraní lidi komunistické strany, já jsem nebyl. Ale zase mě donutili udělat večerní univerzitu marxismu-leninismu.“

Sílicí nátlak na členství v KSČ nakonec dohnal Petra Kubeše ke změně zaměstnání. A tak jako vědecký pracovník řídil servis velkokuchyní. I na novém pracovišti ho však dostihla drtivá taktika normalizace.

„Helejdte je to těžký. Musím říct, že je to těžký. Začali mi i vyhrožovat, že můj syn, ho nepustěj na vysokou školu. Prostě to bylo už takovýhle. Jsem říkal: ‚Tohle je konec - buď se

nám tady podepíšeš, nebo nepodepíšeš.' No helejd'te, musím se přiznat. Neříkám to rád, ale nakonec jsem podepsal."

Velkou úlevu přinesly změny roku 1989. Pro Petra Kubeše nastalo nejlepší období jeho života.

Na počátku 90. let ho díky rodinné sokolské tradici oslovili bývalí sokolové s myšlenkou obnovy místní jednoty. Byl zvolen starostou sjednoceného Sokola Říčany a Radošovice.

„Tý obnově toho Sokola v té nové době jsem něco chtěl dát a já myslím, že se nám to tady v Říčanech docela povedlo."

Za 22 let jeho působení ve funkci společně s dobrovolníky a nadšenci znovu nastartoval nejen tělocvičnou, ale i společenskou činnost místního spolku.

„Bylo nás tady, když jsme to zakládali, asi stovacet. Když jsem odcházel v roce 2013, tak bylo v Říčanech asi 1 100 sokolů."

